

Nagy Ferenc

Felforrósodott levegő

Ismerjük az ilyen szobában, teremben vagy nyáron a szabadban is kialakuló és alig elviselhető helyzetet. De átvitt értelemben is felforrósodhat a levegő, akár az egyén, akár valamely közösség körül is. Ez azonban lehet kifejezetten kívánatos, kellemes lelki-szellemi helyzet, de lehet kínos, feszültséget okozó állapot is. A nemkívánatos felforrósodást egészen könnyű robbanásig fokozni, elég hozzá egy kis gonoszság, néha egy sértő szó is. Amíg azonban felbuzdítani, a lelkesedés tüzeit fellobbantani nemes célok érdekében sokkal nehezebb feladat.

A gyülekezetben az épületes lelki-szellemi atmoszférát, (emelkedett közérzetet) átérezhetjük nemegyszer, és ez teszi kívánatosá a közösséget a hívők számára. Hangsúlyoznunk kell azonban, hogy ez nem hangulatkeltés, nem érzelmi fel-lángolás csupán, az is, hanem az értelemnek, a belátásnak szívbéli összhangba rendeződése és szétsugárzása, egyfajta felragadtatás!

Hogy ezt a kívánatos lelki-szellemi atmoszférát ki és mi hozza létre, nem nehéz kikutatni. Közösségben a jelenlevők egésze is hozzájárulhat ehhez a gyógyító közérzet kialakításához. Amit magunkkal viszünk a közösségbe, az gyorsíthatja, de fékezheti is a felemelően üdítő összetartozás felerősödését. De cselekvően (tudatosan!) az ima és az éneklés is fel- vagy inkább kiemeli a lelkünket a fárasztó álomosság lehéző nehe-zékéből. Az apostol az egymás hite által való épülést kohézi-ós energiának, jelentős összetartó erőnek tekinti. Természetesen az ige eláradása a Lélek vezérlésével a leg-hatékonyabb egységesítő erő a hívők között. De a személyes közreműködés, az ige meghallása és cselekvésre ösztönző ereje, vagyis az aktív igehallgatás, amely titokzatosan vissz-hangozza a szívben tüzet fogott prédikációt! Minél teljesebb a meghallás, az elfogadás a hallgatók között, annál áldásosabb, annál tapasztalatibb az ige ereje. Ilyenkor szoktuk (leginkább magunkban) dicsérni a prédikálót és a prédikációt. Ha pedig többet szedegettünk a bőven hulló gyümölcsökből, az a fel-buzdulásunkból, önaktivitásunkból is következik. Az ige áldá-saiból azonban károsan sokat gyűjteni, mint egykor a manná-t szedegetőkkel ez előfordulhatott, itt nem történhet meg! Az ige tartalékolását, megőrzését, a szívbe rejtését maga az ige ajánlja a hívőknek. A közmondás igazsága tehát – jóból is megárt a sok! – az ige semmiképp sem vonatkozik!

Kedves szokásuk a gyülekezeteknek időnként az egy-más közötti kölcsönös látogatások megszervezése. Az ilyen találkozások célja nem titkoltan az, hogy lelki ajándékokat osztogassanak egymás között. Az ajándékozásra mindig fel kell készülni. A meglátogatott gyülekezetek (mint a gyerme-kek is) reménykedve várják a hozott ajándékokat. Hát ez (módjával) igazán megtartandó jó szokás.

Egy ilyen látogatásra emlékezem most néhány sorban. Még ifjúkoromban történt, hogy a szomszédos gyülekezet szé-pen felkészülve érkezett hozzánk. Minden, ami történt, vagyis amit hoztak és átnyújtottak, szíves elfogadásban részesült. Színes, polikromatikus kínálat jellemzi az ilyen látogatásokat. Vagyis a vendégek maradandó lelki javakkal igyekeznek ked-veskedni a fogadó gyülekezetnek. – Már fiatalon is úgy tartot-tam és tapasztaltam, hogy a friss hittapasztalatok, a *bizonyosá-g-tételek*, a szárnyaló igehirdetések a legáldásosabb ajándékok lehetnek a gyülekezetben. Ezekben az átélte, hiteles, az érzelmet és értelmet is megmozgató *hiterők* teszik emlékezetessé a test-véri találkozót. Ha mindjárt a szerény, keresetlen szavak is érzé-keltetik, hogy nem az alkalomra kigondolt kedveskedés akar lenni a bizonyoságtétel, nem a széptevés, hanem az élet által valahogyan „kikényszerített” és megtörtént esemény továbbda-dása, akkor ez az alvó jelenlevőt is felébreszti! A hit „ellensé-ges” környezetben való megvallása csak a Lélek erejével lehet-séges. Olyasféle helyzetben, mint egykor a főpapi udvarban Péter számára is adatott, de akkor öneki nem volt bátorsága Jézust urának vallani. Természetesen vannak egyszerűbb, de valós élethelyzetek is, amelyekben a hitvallónak nem kell ret-tegni bebörtönzéstől, munkából való elbocsátástól, legfeljebb lekicsinylő mosolyra vagy cinikus elutasításra számíthat, de ettől megrettenni nem szabad.

Egy rangos testvér állt a gyülekezet elé. Bizonyoságtétele azonban nem élettapasztalaton nyugodott, hanem egy tévesen értelmezett igeversen, amelyet Náhúm próféta könyvéből olvasott fel. Azt állította, hogy haragvó, bosszúálló Isten az Úr. Azt azonban elhagyta, hogy ellenségeivel szemben. Néhány sorral lejjebb pedig az áll, hogy *jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra.* – Ez az ügyetlenül nagyot mondani akarás fagyos légmentet. De ebben a helyzetben is jól vizsgázott a gyülekezet. Tiltakozásának sem hanggal, kényszerű mozgolódással, hanem láthatatlanul, de érezhető belső ellenzéssel adott kife-jezést, amelynek hideg kisugárzása szinte lehűtötte a már kialakult meleg testvéri érzetet. Ugyanakkor messzemenő önmérséklet tanúsításával utasította el a hamis „bizonyoságté-telt”. Az élő gyülekezet hallgatva is lát, és látva is hallgathat! Ez az a bölcsesség, amely a különböző helyzeteken is úrrá tud lenni, mely által a zavart meg tudja előzni, el tudja kerülni! Az ördögöt és eszközeit is meg lehet szégyeníteni és menekülés-re kényszeríteni egyszerű, de mégis szilárd, belső ellenállás-sal! Hívőségünk az ilyen helyzetekben ragyog fel szép fény-nyel. – A krisztusi szelídség és gyöngédség által lerombolható minden okoskodás és minden magaslat, amelyet az Isten isme-retével szemben emelnek (2Kor 10,1–5).